

[Axel Ivan Pedersen.]

vi ikke havde haft boligsikringsordningen at arbejde med i det sociale byggeri. Men når han nu minder om en, han havde nær sagt røst fra graven — han fik det jo da rettet til en røst fra fortiden — så vil jeg gerne minde om, at i 1966 stillede socialistisk folkeparti forslag om en rentesikring på 4 pct., der imidlertid kun gik på tredjeprioriteten i modsætning til det, som vi gennemførte, og som var bedre end det forslag, SF dengang stillede. Men jeg forstår altså, at det har man nu lagt i graven, og så må vi jo senere få at høre, hvad man vil sætte i stedet for.

I den debat, vi havde den 26. januar 1966, sagde partiets ordfører, Kai Moltke, om lejevurderingen, at den var bedre end den tidligere procentuelle forhøjelse, men at man i øvrigt burde have haft perspektiv nok til at lægge et fast omkostningsniveau for det fremtidige byggeri — altså en ganske utopisk tankegang: at man skulle kunne gennemføre et omkostningsniveau, der ligger fast. Må jeg ikke i den forbindelse minde om, at det, den forrige regering gjorde med sit fastprissystem, var et forsøg på i nogen grad at holde omkostningsniveauet nede, men hvad blev resultatet? Det blev jo i virkeligheden, at det blev dyrere at bygge.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg har kun nogle enkelte bemærkninger, først til hr. Bendix, som stadig væk betvivler rigtigheden og nødvendigheden af dette.

Jeg vil som en generel bemærkning sige: naturligvis har det betydning, hvor meget der er blevet sat i gang i tredje kvartal i forhold til de to foregående kvartaler, men det, der jo så har en afgørende betydning, er, hvor meget der stadig væk er i gang, altså hvor meget byggeri der er, og hvor meget plads der overhovedet er til nyt byggeri, uden at det får de skadelige virkninger, som vi jo har en række eksempler på.

Når vi er oppe på, jeg havde nær sagt verdensrekord på dette område — det kommer vi vel knap, men i hvert fald Danmarksrekord — med 14 mill. m² boligbyggeri i dette år, så er der jo noget, der tyder på, at der er en overophedning, som nødvendiggør indgreb, i hvert fald i visse områder. Og hvis hr. Bendix læser den økonomiske oversigt for september 1972, side 35,

hvor man beskæftiger sig lidt med udsigterne for 1973 og nævner lidt om den afdæmpning, som man kunne forvente i forhold til den meget stærke opblusning i første halvår, vil han se, at der i sidste afsnit står:

„For bygningsindustrien som helhed vil denne tilbagegang antagelig stort set blive opvejet af den vækst i erhvervsbyggeriet, der må imødeses, mens omfanget af det offentlige byggeri næppe vil ændres væsentligt.“

Jeg har her et brev, som er sendt til en af vore boligforeninger fra en stor privat murer- og entreprenørvirksomhed, som siger:

„Vi har ikke fundet det hensigtsmæssigt på indeværende tidspunkt at udføre en tidsplan efter samme principper som for det øvrige byggeri, allerede fordi man må håbe, at de af boligministeren indførte begrænsninger i adgangen til påbegyndelse af nyt byggeri vil muliggøre det for os at fremskaffe flere murersvende. Vi må imidlertid forbeholde os ret til tidsfristforlængelse også for den resterende del af byggeriet, ligesom vi må forbeholde os yderligere fristforlængelser for det første afsnit, såfremt antallet af murersvende på byggepladsen skulle blive yderligere formindsket.“

Under henvisning hertil mener man sig stadig væk berettiget til at bryde fast tid og fast pris, og baggrunden for disse krav er, siger man i brevet, at den afvandring af murersvende og til dels også murerarbejdsmænd til det parcelhusbyggeri, som blev så stærkt accelereret som følge af ændringerne i reglerne om moms osv., er det, der er det afgørende for dem. Det er altså også et eksempel på situationen, og jeg kan da henvise til et brev, jeg fik, og en forhandling, jeg havde med Håndværksrådet i august måned 1972, hvor man også rettede henvendelse omkring ændringerne af fastprissystemet, og jeg har ikke villet ændre på de afgørelser. Derfor er det altså jeg mener, der har været den nødvendige baggrund.

Må jeg sige til hr. Guldberg vedrørende spørgsmålet om kontantvurderinger, at det er jo ikke boligministeriet, men finansministeriet, der har disse vurderingsregler. Nu har vi jo Realkreditrådet, og vi har fået repræsentation i det gennem bestyrelsesmedlemmer, således at vi her på nærmeste hold